

После тия думи, майката налѣ съ ракия една голѣмичка чаша.

— Налей ѝ малко водица, добави майката.

— Безъ вода е по-сладка, отговори Николчо.

Синѣтъ изпи бързо ракията и чмокна два пѣти съ езикъ и устни, па подаде чашата на майка си, а тя го гледа мило и любовно, както гледатъ ония майки, които чуятъ, че децата имъ сѣ извършили нѣщо добро и похвално.

А Николчо, галенъ така, расти и пораста. Гюловата ракийка, която той изпиваше, имаше върху него такова чудно влияние, че той стана голѣмъ, страстенъ неинъ любителъ и на дѣло започна да доказва на своитѣ родители, какво тѣхнитѣ спестени капитали нѣма да му преседнатъ.

Най-първо Николчо се погрижи да си намѣри достойни другари, защото и казанлъшката гюлова ракия изисква весела компания и сладки приказки. Единъ день Неновиятъ синъ затвори очитѣ си и трѣгна да се разходи покрай града съ нѣколко свои другари, отъ които единиятъ бѣ попски синъ, а другиятъ дяволска внука. Това се случи презъ онова време, когато нашъ Николчо почна вече да се зазяпва по прозорцитѣ и да гледа Евинитѣ дѣщери. Захвана да се смръква. Слънцето грѣеше слабо, птичкитѣ полетѣха къмъ гнѣздата си да успокоятъ своитѣ уморени членове; комаритѣ бръмчаха налѣво и надѣсно, нѣколко пеперуди се премѣтаха една презъ друга, жабитѣ квакаха въ блатото, кравитѣ мукаха предъ портитѣ, а вѣтрецѣтъ тихо милваше хората по лицето. Въ това време Николчо и неговитѣ другари стигнаха при една върба, извадиха отъ джобовѣтъ си две бутилки съ ракия и една хартийка съ бадеми, па седнаха на тревата.